

главата му съ двата вжлена и съ кжсчето морковъ, което бѣше неговиятъ последенъ десети носъ. Земята просмука разтопения снѣгъ и отъ снѣжния

човѣкъ не остана нищо.

Само тамъ, кждето се стопи неговото бѣло, добро сърдце, цѣфнаха веднага три чудни малки кокичета.

Светославъ Минковъ

ЗИМЕНЬ СЪНЪ

Зимна вечерь губерь бѣлъ размѣта,
спи ми, малко зрънце, подъ земята,

спи и слушай, какъ незнайни хали
свирятъ въ мрака съ ледени кавали!

Не тжгувай ти за ясно лѣто,
ни за ниви съсъ коси отъ злато,

не тжгувай, че е заледено
твойто стрѣкче свежо и зелено!

Спи и слушай, спи и чакай въ мрака
да пристигне съ блага вестъ южняка —